به یک خط از شعر، بیت می‌گوییم. هر بیت از دو تکه تشکیل شده است که به هر کدام این تکه‌ها می‌گوییم مصراع. در بعضی از مصراع‌ها، کلماتی هستند که حروف آخرش تکرار می‌شوند. به آن کلمات قافیه می‌گوییم. گاهی از وقت‌ها کلماتی که در پایان مصراع‌ها می‌آیند عینا تکرار می‌شوند به آن کلمات ردیف می‌گوییم. مانند:

گر خوش آواز بودی و خوش خوان　　نبدی بهتر از تو در مرغان

در این بیت کلمات «خوش‌خوان و مرغان» قافیه هستند.

یا در بیت زیر:

زاغ می‌خواست قارقار کند　　تا که آوازش آشکار کند

کلمات «قارقار و آشکار» قافیه هستند و «کند» ردیف است.

گاهی برای اینکه ارزش چیزی را پایین بیاوریم یا آنکه چیزی را کوچک بدانیم از یک حرف استفاده می‌کنیم که اصطلاحا به آن «کـ تصغیر» می‌گویند به این صورت که به انتهای آن کلمه «ک» را اضافه می‌کنیم:

روبه: روباه　ولی　روبهک: روباه کوچک

زاغ: کلاغ　ولی　زاغک : کلاغ کوچک

روباه و زاغ

بخوان و حفظ کن

زاغکی، قالب پنیری دید　　زاغ کوچکی یک تکه پنیر دید

به دهان برگرفت و زود پرید　　آن را با نوکش برداشت و پرواز کرد

بر درختی نشست در راهی　　در راهش روی شاخه درختی نشست

که از آن می‌گذشت روباهی　　که از آن مسیر روباهی در حال عبور بود

روبهِ پُرفریب و حیلت ساز　　روباه حیله گر و مکار

رفت پای درخت و کرد آواز　　پایین درخت ایستاد و شروع به آواز خواندن کرد

گفت: به به! چقدر زیبایی!　　گفت: به به تو خیلی زیبا هستی

چه سری، چه دُمی، عجب پایی!　　عجب سر و دم زیبایی داری، چه پای قشنگی داری

پاسخ صفحه به صفحه درس فارسی پایه چهارم؛ طراح: سمیرا ابوالقاسمی

زاغک: زاغ کوچک　　روبه: روباه　　کرد آواز: شروع به آواز خواندن کرد

قالب: تکه　　پرفریب: فریبکار

برگرفت: برداشت　　حیلت ساز: حیله گر